

Arrest

nr. 277 733 van 22 september 2022
in de zaak X / IX

In zake: 1. X
2. X

handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE RAEDEMAEKER
Augustijnenstraat 10
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 25 april 2022 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 januari 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissingen van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juli 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE RAEDEMAEKER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Met de eerste bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) die verzoekers hadden ingediend op 24 september 2020, onontvankelijk verklaard. De motieven ervan luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.09.2020 werd ingediend en op data van 13.11.2020 en 06.01.2021 werd geactualiseerd door :

G., K. (geen RR.)

Geboren op 23.09.1981

T., R. (geen RR)

Geboren op 02.02.1981

Wettelijke vertegenwoordigers van:

R., V.(geen RR)

Geboren op 12.07.2010

T., L. (geen RR)

Geboren te Litouwen op 19.10.2016

Nationaliteit. Armenië

Adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen beroepen zich als buitengewone omstandigheid op het feit dat er geen Belgische ambassade is in Armenië maar dat zij zich dienen te richten tot de Belgische ambassade te Moskou, Rusland. Betrokkenen menen dat dit voor hen onmogelijk is omdat Rusland een derdeland is voor hen, dat zij geen familieleden hebben in Rusland en dat dit een zeer lange reis zou inhouden. Het feit dat betrokkenen een visum dienen aan te vragen in Moskou, Rusland vormt geen buitengewone omstandigheid. Regelmatig zijn er Armeniërs die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Moskou. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkenen, namelijk de omweg en het feit dat Rusland een derdeland is waar zij geen familieleden hebben. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere burgers van Armenië. Volledigheidshalve merken wij nog op dat uit navraag bij de Belgische Ambassade te Moskou is gebleken dat Armeniërs zich niet persoonlijk naar Moskou dienen te verplaatsen. Het TLS contact (Belgium Visa Application Centre in Russia) aanvaardt namelijk dat aanvragen voor een lang verblijf (visum D) vanuit Armenië per post (via DHL) kunnen worden verstuurd. Betrokkenen dienen zich aldus niet persoonlijk te verplaatsen naar Moskou. Deze informatie werd toegevoegd aan administratief dossier. Het feit dat er aldus geen diplomatieke post in Armenië is, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij twee schoolgaande kinderen hebben Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan. kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat hun kinderen in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt zich te nestelen in illegaal verblijf. Hoewel betrokkenen beweren sinds 2015 in België te verblijven, maakten zij hun aanwezigheid niet kenbaar bij de bevoegde autoriteiten en ondernamen zij geen enkele poging om verblijfsrecht te bekomen tot het indienen van huidige aanvraag 9bis in september 2020. Zij lieten het schoolbezoek van hun kinderen bewust plaatsvinden in deze precaire situatie. Bovendien kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden, gelet op de nog jonge leeftijd van de kinderen, dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal waarvan zij trouwens al

minstens noties hebben en onderwijs in het land van herkomst beschikken (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10. Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49 In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk).

De advocaat van betrokkene haalt aan dat betrokkenen in de praktijk gedoogd in België hebben verbleven gedurende een ruime periode en dat zij geen bevel gekregen hebben om het grondgebied te verlaten. Echter, er dient opgemerkt te worden dat betrokkenen zelf verantwoordelijk zijn voor deze situatie. Volgens hun eigen verklaringen verblijven ze in België sinds 2015 (mijnheer) en 2016 (mevrouw en de kinderen) zonder dat zij geprobeerd hebben om een machtiging tot een verblijf van lange duur te bekomen op een andere wijze dan door middel van huidige aanvraag en dit vier en vijf jaar na hun beweerde binnenkomst Betrokkenen dienden zich te schikken naar de Belgische wetgeving en hebben nagelaten hun verblijf kenbaar te maken aan de bevoegde autoriteiten. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkenen beweren dat mijnheer sinds 2015 in België te verblijft en mevrouw en de kinderen sinds 2016. We merken op dat deze bewering niet ondersteund wordt door de beschikbare informatie in het administratief dossier van betrokkenen. De voorgelegde paspoorten bij huidige aanvraag 9bis bevatten namelijk verschillende in- en uitreisstempels van Litouwen, Armenië en Nederland waarbij de laatste uitreisstempel Armenië voor mevrouw op 31.08.2016 was en voor mijnheer op 17.10.2016. Bovendien werd hun dochter L. op 19.10.2016 geboren te Litouwen. Tenslotte wijzen we er nog op dat de scholing van hun oudste dochter pas werd opgestart op 01.09.2017 en dat er geen bewijzen van vroegere scholing worden voorgelegd.

Betrokkenen beroepen zich op artikel 8 EVRM als buitengewone omstandigheid. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen niet aantonen dat er nog familieleden van hen in België verblijven. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RW, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale banden slechts één getuigenverklaring voorleggen. Hieruit blijkt niet dat hun netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 2015 in België zouden verblijven, dat zij dus al meer dan vijfjaar in België zouden verblijven, dat zij ondertussen volledig

geïntegreerd zouden zijn. dat zij Nederlands zouden spreken, dat zij een ruim sociaal netwerk zouden hebben opgebouwd, dat mevrouw zich zou engageren in de kerkgemeenschap waartoe zij behoort als kinderjuf/oppas. dat ook hun kinderen cultureel geïntegreerd zouden zijn. dat zij formeel zouden verklaren niet ten laste te willen zijn van de Belgische staat maar dat zij in hun eigen bestaansmiddelen zouden willen voorzien, dat zij werkbereid zouden zijn. dat zij één getuigenverklaring voorleggen evenals een arbeidsovereenkomst voor mevrouw, een werkbelofte voor mijnheer, een deelnamebewijs aan de Mechelse zomerschool voor V. . inschrijvingsbewijzen aan de Academie dansatelier voor V. en het beeldatelier) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.2. Met de tweede en derde bestreden beslissing wordt aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Zij dienen, vergezeld door hun kinderen, binnen de 30 dagen na de kennisgeving het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikken over de documenten die vereist zijn om er hen naartoe te begeven. De bevelen zijn gestoeld op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet aangezien verzoekers in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, met name een geldig visum.

2. Onderzoek van het beroep

1.1. Het enig middel luidt als volgt:

"schending van de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van artikel 9 bis en artikel 62 vreemdelingenwet; schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel; schending van het hoger belang van het kind; schending van artikel 8 EVRM;

1ste onderdeel:

Art. 9bis § 1 vreemdelingenwet bepaalt dat in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, de machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

Conform de artikelen 9 en 9bis vreemdelingenwet, dienen diegenen die niet van rechtswege toegelaten zijn tot verblijf, gemachtigd te worden door de Minister/ Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde. De machtiging tot verblijf dient te worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Behalve in buitengewone omstandigheden, dan kan de machtiging gevraagd worden bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft.

De buitengewone omstandigheden betreffen een procedurele regeling. In gewone omstandigheden, waarbij de aanvrager zich nog in het buitenland bevindt, dient de aanvraag tot machtiging ingediend te worden via de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de aanvrager. Daartegenover staat dat op grond van artikel 9bis §1 vreemdelingenwet in buitengewone omstandigheden, wanneer de aanvrager zich in België bevindt, de aanvraag ingediend dient te worden via de burgemeester van de verblijfplaats van de aanvrager.

Dat de aanvrager in België verblijft, impliceert een buitengewone omstandigheid waardoor de aanvraag op grond van artikel 9 bis §1 vreemdelingenwet kan ingediend worden bij de Burgemeester van de verblijfplaats in België.

Als ontvankelijkheidsvoorwaarde voor de aanvraag op grond van artikel 9bis §1 vreemdelingenwet, schrijft artikel 9bis §2 vreemdelingenwet voor wanneer de aanvraag op grond van buitengewone omstandigheden ingediend in België onontvankelijk verklaard wordt, nl. wanneer de aanvrager zich baseert op ; 1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire

bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties; 2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure; 3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld wegens het ontbreken van de vereiste identiteitsdocumenten of wegens het niet of niet volledig betalen van de retributie zoals vastgelegd in artikel 1/1 en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan; 4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Artikel 9bis vreemdelingenwet voorziet geen onontvankelijkheidssanctie in § 1 wanneer een aanvraag ingediend wordt bij de Burgemeester van de gemeente waar de aanvrager op dat ogenblik effectief verblijft.

Artikel 8 EVRM bepaalt:

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Aangezien de bestreden beslissing een ernstige inbreuk impliceert in het privé-leven van verzoekers, van wie voorgehouden wordt dat zij hun actuele leven dat zich momenteel in België voltrekt (huisvesting, schoolgaande kinderen, werkbelofte, sociaal netwerk...) moeten stopzetten op straffe van onontvankelijkheid van hun verblijfsaanvraag, vereist artikel 8 EVRM dat deze onontvankelijkheidssanctie bij wet is voorgeschreven, hetgeen niet het geval is.

In casu is uit de woonstcontrole gebleken dat verzoekers effectief in België verblijven en de aanvraag valt niet onder één van de situaties voorzien in artikel 9bis §2 vreemdelingenwet, zodat verzoekers hun aanvraag rechtsgeldig hebben ingediend via de burgemeester van hun verblijfsplaats.

De bestreden beslissing, houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag van verzoekers, schendt artikel 9bis vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM.

2de onderdeel:

Voor zover geoordeeld wordt dat het bestaan van buitengewone omstandigheden, andere dan de vaststelling van een kwalitatieve aanwezigheid in België, op straffe van onontvankelijkheid voorgeschreven is in artikel 9 bis vreemdelingenwet, quod non, betwisten verzoekers de afwijzing door de gemachtigde van de staatssecretaris van de door verzoekers ingeroepen onmogelijkheid of minstens ernstig nadeel om de verblijfsaanvraag in te dienen op de diplomatieke post van België in Moskou bij gebreke aan diplomatieke post in Armenië.

Verzoekers voeren aan dat, gelet op de actuele internationale positie van Rusland en de veiligheidssituatie in de regio, die op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing al zeer precair was en op het ogenblik van de betekening van de bestreden beslissing volledig geëscaleerd is, niet zonder meer kan volgehouden worden dat verzoekers hun verblijfsaanvraag moeten indienen op de bevoegde diplomatieke post in Moskou.

Verweerder houdt voor dat verzoekers zich niet ter plaatse dienen te begeven, maar hun aanvraag vanuit Armenië per post kan ingediend worden. De bijgevoegde informatie is echter niet actueel (mei 2021) en levert informatie m.b.t. TLS, terwijl samengewerkt wordt met VFS (stuk 3).

En voor zover de aanvraag op heden nog effectief per post zou kunnen ingediend worden - wat niet zeker is - is het kennelijk onredelijk voor te houden dat verzoekers dienen terug te keren naar Armenië, waarbij zij hun privéleven dat zij gedurende vijfjaar in België hebben opgebouwd en waarbij zij beschikken over huisvesting, de kinderen naar school gaan..., wanneer verzoekers in Armenië toch hun visumaanvraag

per post en niet in persoon kunnen indienen bij de diplomatieke post in een derde land, waarna de visumaanvraag uiteindelijk in Brussel wordt behandeld.

3de onderdeel:

Dat de bestreden beslissing ingrijpt in het privéleven van verzoekers dat zich sedert 2015, respectievelijk 2016, volledig afspeelt in België en bijgevolg dergelijke beslissing een zorgvuldige belangenafweging moet impliceren.

Mijnheer was reeds in 2015 naar België gekomen, waarbij hij in 2016 kort is teruggekeerd naar Armenië om zaken te regelen. Mevrouw heeft Armenië verlaten in 2016. Zij is in Litouwen bevallen van het jongste kind, waarna zij later in 2016 is doorgereisd naar België.

Dat de gemachtigde van de staatssecretaris het lang verblijf van verzoekers in België niet in overweging neemt met de overweging dat het opgebouwd is in illegaal verblijf en dit de eigen verantwoordelijkheid van verzoekers is.

De bestreden beslissing heeft echter geen proportionaliteitsbalans gemaakt tussen de belangen van de staat enerzijds en de belangen en verzoekers en hun kinderen anderzijds.

Het VN-Comité voor de Rechten van het Kind heeft in mei 2013 in zijn Algemeen Commentaar nr. 14 Staten opgedragen te waken over het hoger belang van het kind zoals dit principe voortvloeit uit het Verdrag van de Rechten van het Kind. Het hoger belang van het kind wordt er gedefinieerd als een recht, een interpretatief rechtsbeginsel en een procedureregulering:

- Het hoger belang van het kind impliceert het recht van het kind op de evaluatie van zijn hoger belang en op het in aanmerking nemen ervan als eerste overweging wanneer bij het nemen van een beslissing verschillende belangen worden afgewogen. Ook de waarborg dat met dit recht rekening wordt gehouden in alle beslissingen aangaande een kind, zowel in individuele beslissingen als algemene.*
- Als interpretatief rechtsbeginsel noopt het hoger belang van het kind de Staat ertoe een rechtsbepaling die op verschillende manieren kan worden geïnterpreteerd, te interpreteren op een wijze die op de meest doelmatige manier het hoger belang van het kind dient.*
- Als procedureregulering impliceert het hoger belang van het kind dat de Staat, alvorens een beslissing te nemen die gevolgen heeft voor een kind, zijn besluitvormingsproces moet vastleggen dat rekening houdt met de evaluatie van de mogelijke gevolgen (positieve of negatieve) voor het betrokken kind.*

Het hoger belang van het kind vergt een nauwkeurige afweging en een zorgvuldig individueel onderzoek van de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van verzoekers en hun kinderen enerzijds en de belangen van verzoekers en hun kinderen anderzijds.

Dat het niet volstaat daartoe te stellen dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert en dit geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Dat deze overweging geen onderzoek naar de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven door een verwijdering aantoonst.

Dat de bestreden beslissing geen blijk geeft van dergelijk volgens artikel 8 EVRM voorgeschreven onderzoek. Dat de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd is en artikel 8 EVRM schendt.

4de onderdeel:

De bestreden beslissing overweegt dat de elementen van lang verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden.

Terwijl ook elementen van lang verblijf en verankering in de Belgische samenleving buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken en niet uitgesloten mogen worden als buitengewone omstandigheden.

Door te overwegen dat “kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden” schendt de bestreden beslissing artikel 9 bis vreemdelingenwet.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om terug te keren naar het land van herkomst om daar een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post voor het indienen van de aanvraag.

Het feit dat men op het ogenblik van de aanvraag in België verblijft en in België verankerd is door taal, werkmogelijkheid, sociaal leven, schoolloopbaan van de kinderen, moet mee beoordeeld worden in de beoordeling of een terugkeer naar het land van herkomst om de aanvraag aldaar in te dienen buitengewoon nadelig of moeilijk is.

Deze elementen mogen door verweerder niet zonder meer als categorie uitgesloten worden van het onderzoek naar buitengewone omstandigheden.

Deze elementen raken immers het privé-leven van verzoeker, zodat het uitsluiten van deze elementen zonder eigenlijke beoordeling ervan een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM;

Zodat de bestreden beslissing de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt, artikel 9 bis en artikel 62 vreemdelingenwet; de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel; schending van het hoger belang van het kind; schending van artikel 8 EVRM"

2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren. Het komt de Raad toe om enkel de wettigheid van de motieven die zijn opgenomen in de bestreden beslissing te beoordelen. (RvS 11 december 2015, nr. 233.222)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

2.2.2. Met de bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoekers niet afdoende aannemelijk hebben gemaakt dat het voor hen onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor hun verblijfplaats of hun plaats van oponthoud in het buitenland.

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen

van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

2.2.3. In een eerste middelonderdeel menen verzoekers dat de bestreden beslissing artikel 9bis van de Vreemdelingenwet schendt, aangezien dit artikel geen onontvankelijkheidssanctie voorziet wanneer een aanvraag ingediend wordt bij de burgemeester van de gemeente waar de aanvrager op dat ogenblik effectief verblijft. Zij stellen dat hun aanvraag rechtsgeldig is ingediend, aangezien zij zich niet bevinden in de onontvankelijkheidsgronden voorzien in §2 van artikel 9bis en aangezien uit de woonstcontrole blijkt dat ze effectief in België verblijven, wat een buitengewone omstandigheid impliceert.

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet schrijft uitdrukkelijk voor dat enkel indien er buitengewone omstandigheden worden aangetoond, de aanvraag in België via de burgemeester kan worden ingediend. Het feit dat in artikel 9bis, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalde elementen worden opgesomd die niet kunnen worden aanvaard als bewijs van buitengewone omstandigheden – het gaat om elementen die reeds werden ingeroepen of hadden moeten worden ingeroepen in het kader van andere aanvragen – impliceert niet dat elke vreemdeling die zich in België bevindt en die geen elementen als bedoeld in de tweede paragraaf inroept, zijn aanvraag ontvankelijk bevonden ziet. Immers, hij moet alsnog aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden, met name omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Gelet op de vaststelling dat artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet wel degelijk stipuleert dat buitengewone omstandigheden moeten worden aangetoond opdat de aanvraag in België kan worden ingediend, kunnen verzoekers niet worden gevolgd waar zij betogen dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet voldoet aan de voorzienbaarheid bij wet die artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) vereist.

Het eerste middelonderdeel is niet gegrond.

2.2.4. In een tweede middelonderdeel betwisten verzoekers de afwijzing door de verwerende partij van de door verzoekers ingeroepen onmogelijkheid of minstens ernstig nadeel om de verblijfsaanvraag in te dienen op de diplomatieke post van België in Moskou bij gebreke aan diplomatieke post in Armenië.

De verwerende partij heeft als volgt gemotiveerd:

“Het feit dat betrokkenen een visum dienen aan te vragen in Moskou, Rusland vormt geen buitengewone omstandigheid. Regelmatig zijn er Armeniërs die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Moskou. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkenen, namelijk de omweg en het feit dat Rusland een derdeland is waar zij geen familieleden hebben. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere burgers van Armenië. Volledigheidshalve merken wij nog op dat uit navraag bij de Belgische Ambassade te Moskou is gebleken dat Armeniërs zich niet persoonlijk naar Moskou dienen te verplaatsen. Het TLS contact (Belgium Visa Application Centre in Russia) aanvaardt namelijk dat aanvragen voor een lang verblijf (visum D) vanuit Armenië per post (via DHL) kunnen worden verstuurd. Betrokkenen dienen zich aldus niet persoonlijk te verplaatsen naar Moskou. Deze informatie werd toegevoegd aan administratief dossier. Het feit dat er aldus geen diplomatieke post in Armenië is, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”

Waar verzoekers betogen dat de veiligheidssituatie in de regio op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing al zeer precair was, en ze nu volledig geëscaleerd is, zodat niet zonder meer kan worden volgehouden dat zij hun verblijfsaanvraag moeten indienen bij de bevoegde diplomatieke post in Moskou. Echter, daargelaten de vaststelling dat verzoekers zelf betogen dat de situatie met betrekking tot de positie van Rusland nog niet geëscaleerd was op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen, moet erop worden gewezen dat volgens het voormelde motief Armeniërs zich niet persoonlijk naar Moskou moeten verplaatsen omdat het TLS-contact visumaanvragen per post aanvaardt. De informatie die zich in het administratief dossier bevindt staakt deze vaststelling. Verzoekers stellen daar tegenover dat deze informatie niet actueel is, aangezien ze van mei 2021 dateert en niet correct is, aangezien de huidige externe partner van België voor de indiening van visumaanvragen VFS is. Zij leggen bij hun verzoekschrift een afdruk van de Belgische website van de FOD buitenlandse zaken voor waarop dit laatste wordt bevestigd. De Raad stelt dienaangaande in eerste instantie vast dat de afdruk werd genomen op 25 april 2022 en dus na de bestreden beslissing, en dat verder niet blijkt sedert wanneer

VFS de nieuwe externe partner is geworden. Met deze afdruk tonen verzoekers derhalve niet aan dat de motivering inzake de mogelijkheid tot het indienen van een visumaanvraag per post via TLS niet correct of niet actueel zou zijn geweest op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen. Overigens, en ten overvloede, wordt in de afdruk van verzoekers verwezen naar de website van VFS om na te gaan welke de modaliteiten zijn voor het indienen van een visumaanvraag en waren verzoekers dus in de gelegenheid om aan te tonen dat een verzending per post via de nieuwe partner niet meer mogelijk zou zijn, hetgeen zij niet hebben gedaan.

Het tweede middelonderdeel is in zoverre ongegrond.

Waar verzoekers tot slot betogen dat het gelet op hun privéleven dat zij gedurende vijf jaar in België hebben opgebouwd kennelijk onredelijk is om te vereisen dat ze terugkeren naar Armenië, aangezien ze in Armenië hun aanvraag eventueel per post kunnen indienen bij de diplomatieke post in Rusland, waarna de aanvraag uiteindelijk in Brussel wordt behandeld, merkt de Raad op dat de wet voorschrijft dat zij buitengewone omstandigheden moeten aantonen opdat zij hun aanvraag in België zouden kunnen indienen. De vraag of het aangehaalde privéleven als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd, wordt hierna, in het derde middelonderdeel, onderzocht.

2.2.5. Verzoekers stellen in een derde en vierde middelonderdeel dat elementen van lang verblijf en verankering in de Belgische samenleving niet zonder meer mogen worden uitgesloten als buitengewone omstandigheden.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij heeft geoordeeld dat de door verzoekers aangevoerde elementen van lang verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheden aanvaard kunnen worden, aangezien ze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en niet in de ontvankelijkheidsfase worden behandeld.

De Raad stelt in dat verband vast dat het standpunt van de verwerende partij in lijn is met de rechtspraak van de Raad van State luidens dewelke omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, in beginsel de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De verwerende partij heeft het daar evenwel niet bij gehouden en heeft uitvoerig gemotiveerd over het verblijf in België, het privéleven en de schoolgaande kinderen van verzoekers, onder meer in het licht van artikel 8 van het EVRM, om te komen dat deze elementen niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden en geen schending van artikel 8 van het EVRM voorligt. Verzoekers kunnen dus niet worden gevolgd waar zij betogen dat er geen onderzoek is naar de noodzaak van de inmenging in het privéleven, noch een proportionele belangenafweging is gebeurd tussen de belangen van de Staat en die van verzoekers en het hoger belang van de kinderen.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Verzoekers moeten derhalve met concrete argumenten aantonen waarom de beoordeling door de verwerende partij niet deugdelijk zou zijn. De herhaling van de verschillende elementen die zij in hun aanvraag hadden aangevoerd volstaat daartoe niet.

Verzoekers wijzen op het hoger belang van hun kinderen en betogen dat het niet volstaat te stellen dat er slechts sprake is van een tijdelijke scheiding zonder meer.

De Raad wijst erop dat aangezien verzoekers geen duurzaam verblijfsrecht hebben gehad in België, een toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde is en niet kan worden aangenomen dat er sprake is van een inmenging, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten verblijven zodat hij zijn privé- leven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Uit de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt echter dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of verblijf –zoals *in casu*– enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM.

Waar verzoekers stellen dat het niet volstaat te motiveren dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert en dit geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt, moet er in eerste instantie op worden gewezen dat deze beoordeling door de verwerende partij wordt gestaafd met arresten van het EHRM inzake artikel 8 van het EVRM. Verzoeker toon niet aan dat deze beoordeling niet correct is, temeer nu het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Verder kan de Raad alleen maar vaststellen dat de verwerende partij zich niet heeft beperkt tot de verwijzing naar het feit dat het slechts gaat om een tijdelijke verwijdering, doch ook verschillende andere argumenten heeft bijbracht waaruit zij heeft afgeleid dat geen schending van artikel 8 van het EVRM –met daarin begrepen het hoger belang van het kind– voorligt. Verzoekers laten deze andere argumenten volstrekt ongemoeid en tonen aldus niet aan dat de verwerende partij onzorgvuldig heeft geoordeeld.

Het derde en vierde middelonderdeel zijn ongegrond.

2.2.6. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet, noch van het hoger belang van het kind. Verzoekers tonen evenmin aan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of onwettig heeft geoordeeld of dat de bestreden beslissingen niet afdoende zijn gemotiveerd.

2.3. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd.voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS